

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **RONJA, s.r.o.**, IČ: 47904453, se sídlem Hatě 182, Chvalovice, zast. JUDr. Vladimírem Muzikářem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 127/13, Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2017, č. j. ČOI 28288/17/O100/3000/17/Ad/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2019, č. j. 31 A 106/2017 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihomoravský a Zlínský (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, č. j. ČOI 13925/17/3000/R/Mach, uznala žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 3 odst. 1 zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě (dále jen „zákon o prodejní době“). Předmětného deliktu se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejní době dne 28. 10. 2016 v prodejně 3 Kronen Markt, Excalibur City, na adrese Hatě 182, Chvalovice, uskutečňovala prodej v maloobchodě o státním svátku 28. říjen - Den vzniku samostatného československého státu v prodejně s rozlohou větší než 200 m². Za uvedený správní delikt žalobkyni správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 20.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 4. 2017, č. j. ČOI 28288/17/O100/3000/17/Ad/Št, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Konstatovala, že žalobkyně svým jednáním porušila zákona o prodejní době, neboť realizovala dne 28. 10. 2016 prodej v prodejně s prodejní plochou větší než 200 m², když prodejní plocha

zpřístupněné části prodejny činila 273,46 m². Současně doplnila, že i kdyby výměra prodejny skutečně činila pouze žalobkyní tvrzených 199,44 m², žalobkyně by svým jednáním obcházela zákon, neboť ke zmenšení prodejní plochy došlo ryze účelově. Podle žalované pojem „prodejní plocha“ není v českém právním řádu definován, a proto vycházela z nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 295/2008. Do prodejní plochy se podle této definice nezapočítávají pouze prostory neurčené pro zákazníky, zázemí prodejny a prostor pokladen.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 3. 4. 2019, č. j. 31 A 106/2017 - 56, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Konstatoval, že zákon o prodejní době sleduje legitimní cíl, kterým je sladění rodinného a pracovního života zaměstnanců. V této souvislosti krajský soud odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16. Následně konstatoval, že pro definování prodejní plochy žalovaná správně využila definice obsažené v nařízení Komise č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009. Podle zmíněného nařízení se do prodejní plochy započítávají také celé prostory pokladen, jelikož zde dochází k vystavování a prodeji nejrozličnějšího zboží, jako například tabákových výrobků či cukrovinek. Žalobkyně přitom uvedla, že prováděla prodej na prodejní ploše o velikosti 199,44 m², aniž by do této rozlohy zahrnula plochu pokladen. Podle krajského soudu by proto ani omezení provedená žalobkyní nemohla vést k tomu, že by prodej byl realizován na ploše menší než 200 m², neboť celková plocha prodeje, tedy jednak plocha prodeje, jak ji vymezila samotná žalobkyně, a k tomu plocha pokladen, je nepochybně větší než 200 m². Nicméně podle krajského soudu je však zásadní skutečnost, že žalobkyně účelově a toliko na jediný den omezila velikost plochy, v rámci které prodávala zboží, se záměrem vyhnout se zákazu prodeje v předmětný státní svátek. Proto krajský soud uzavřel, že žalobkyně porušila zákaz prodeje, neboť v den zákazu realizovala prodej v prodejně s prodejní plochou, která je nepochybně větší než 200 m².

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že do prodejní plochy by měla být započítávána pouze „čistá“ prodejní plocha, čímž je potřeba rozumět prostor využitelný zákazníky, a nikoliv plocha za pokladnami či pulty. Zdůraznila současně, že pro účely výpočtu prodejní plochy podle zákona o prodejní době není možné využít definici obsaženou v nařízení Komise č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009, neboť ta má sloužit pouze pro statistické účely. Dále stěžovatelka namítla, že jednorázové zmenšení prodejní plochy český právní řád nezakazuje s tím, že navíc obecně nelze extenzivním výkladem rozšiřovat povinnosti stanovené adresátům právních norem. Nadto upozornila, že zákon o prodejní době neukládá provozovatelům prodejen s prodejní plochou větší než 200 m² povinnost ve vymezené svátky prodeje uzavřít, jak se mylně domnívá krajský soud a žalovaná. Podle stěžovatelky by měla být výměra prodejní plochy posuzována vzhledem ke každému konkrétnímu dni, neboť celkovou velikost prodejny není provozovatel ani povinen nikam hlásit. Stěžovatelka dále namítla, že důsledkem takového jednorázového omezení prodejní plochy v den státního svátku bylo snížení počtu zaměstnanců pracujících v předmětné prodejně, a proto je smysl a účel zákona o prodejní době bezesporu splněn. Stěžovatelka uzavřela, že správní orgán prvního stupně nesprávně zjistil obsah prodejní plochy měřením dne 28. 10. 2016 a nijak se více nezabýval ani plánkem předloženým stěžovatelkou. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatelka navrhla, aby zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná ve vyjádření kasační stížnosti odkázala na rozsudek krajského soudu, s nímž se plně ztotožnila, jakož i na odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaná navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejní době „*v maloobchodě a velkoobchodě je zakázán prodej o těchto státních svátcích a ostatních svátcích; 28. říjen - Den vzniku samostatného československého státu.*“

[9] Podle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době „*omezení prodejní doby uvedené v odstavcích 1 a 2 se nepoužije na provozování prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m².*“

[10] Podle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době „*právnícká osoba nebo fyzická osoba, která je podnikatelem, se dopustí správního deliktu tím, že provozuje prodej v maloobchodě nebo velkoobchodě anebo prodej nebo výkup v provozovně uvedené v § 2 v době, kdy je jejich provozování zakázáno podle § 1 a 2.*“

[11] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že smyslem a účelem výše citovaných ustanovení zákona o prodejní době je v případě prodejen s celkovou výměrou prodejní plochy nad 200 m² poskytnout jejich zaměstnancům ve vymezené dny státních svátků den pracovního klidu. Právě s ohledem na uvedený smysl a účel zákona o prodejní době posoudil Nejvyšší správní soud jednání stěžovatelky. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka dne 28. 10. 2016 v prodejně 3 Kronen Markt, Excalibur City, na adrese Hatě 182, Chvalovice, uskutečňovala prodej v maloobchodě o státním svátku 28. říjen - Den vzniku samostatného československého státu. Podle správních orgánů stěžovatelka realizovala dne 28. 10. 2016 prodej v prodejně s prodejní plochou větší než 200 m², neboť prodejní plocha zpřístupněné části prodejny podle výsledku jejich měření činila 273,46 m². Žalobkyně naopak tvrdila, že prodej realizovala na ploše o rozloze 199,44 m², a že tedy zákaz prodeje neporušila.

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že předmětnou zákonnou hranici výměry prodejní plochy je potřeba posuzovat vždy ke každému jednotlivému dni. V posuzovaném případě není mezi stranami sporu o tom, že celková výměra využitelné prodejní plochy předmětné prodejny přesahuje hranici 200 m². Stěžovatelka přitom dne 28. 10. 2016 rozlohu prodejní plochy účelově zmenšila se záměrem vyhnout se zákazu prodeje v uvedený den. Pokud stěžovatelka dne 28. 10. 2016 pouze jednorázově omezila prodejní plochu prodejny a uskutečňovala zde prodej prostřednictvím svých zaměstnanců, obcházela tak ustanovení zákona o prodejní době. Je přitom nerozhodné, zda se prodej uskutečňoval na ploše o velikosti 273,46 m², jak uváděly správní orgány, nebo na ploše o rozloze 199,44 m², jak uváděla stěžovatelka. Klíčová je totiž skutečnost, že obecně byla plocha prodejny větší než 200 m² a stěžovatelka svým jednáním obcházela zákaz stanovený zákonem. Pro úplnost Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že výměru prodejní plochy je samozřejmě možné měnit, musí se však jednat o úpravy trvalého, resp. trvalejšího, charakteru spočívající například ve stavebních rozšířeních, zúženích apod.

[13] Lichý je i argument, podle něhož se v důsledku zmenšení plochy prodejny snížil i počet zaměstnanců, kteří v daný den museli pracovat, a že tedy byl naplněn smysl zákona. Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že zákon o prodejní době garantoval v daný den pracovní volno všem zaměstnancům předmětné prodejny a nikoliv jen některým z nich. Proto uvedená argumentace stěžovatelky nemůže obstát.

[14] Mylný je i názor stěžovatelky, že zákon o prodejní době neukládá provozovatelům prodejen s prodejní plochou větší než 200 m² povinnost ve vymezené svátky prodejnu uzavřít. Naopak ze zákona o prodejní době je podle Nejvyššího správního soudu jasně zřejmý záměr zákonodárce zakázat v předmětné dny prodej v takových prodejnách.

[15] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že mezi stěžovatelkou a správními orgány není sporu, že celková využitelná plocha prodejny je větší než 200 m². Proto se již nezabýval otázkou, zda byla výměra dočasně omezené prodejní plochy prodejny dne 28. 10. 2016 zjištěna řádným způsobem, neboť zodpovězení této otázky není pro posouzení věci vzhledem k výše uvedeným závěrům nezbytné. Nejvyšší správní soud proto ani nehodnotil možnost využití definice obsažené v nařízení Komise č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009, jelikož obsahové vymezení prodejní plochy prodejny stěžovatelky nebylo pro posuzovaný případ rozhodující.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu